

Núria Pinyes: «Sempre m'he sentit una més de l'equip, respectada i valorada com els companys homes»

Entrevistem a l'ampostina Núria Pinyes, primera i única dona ebreca del cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya

Núria Pinyes amb el diploma formatiu que li permetrà accedir al cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya | Departament d'Interior | Departament d'Interior

Núria Pinyes i Font (Amposta, 1990) és l'única dona ebreca del cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya a l'obtenir el diploma de la 23a promoció que l'acredita per exercir la feina. Prèviament va estudiar filologia catalana a la Universitat de Barcelona (UAB). També s'ha format i ha treballat com a professora de ioga. Va treballar a la biblioteca "Francesc Manyà" de Gandesa i a partir d'allí, les seues inquietuds per la muntanya la van fer decidir a entrar com a bombera voluntària al parc d'Horta de Sant Joan. Va començar a treballar com a EPAF (Equips de Prevenció Activa Forestal) al parc de bombers de Tremp. El passat 31 de març es graduava i convertia en la primera dona ebreca en pertànyer al cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya.

- Com ha viscut el fet de ser l'única dona ebreca que ha accedit a la darrera promoció del cos Bombers de la Generalitat?

Amb molta satisfacció i a la vegada incredulitat, em costa de creure que sigui la primera dona d'estes terres, perquè penso que n'hi ha moltes de dones capaces.

- Quan s'adona que vol ser bombera?

Me'n vaig adonar gràcies a mon pare, va ser ell qui m'ho va plantejar. Quan m'ho va dir, em vaig sorprendre perquè mai m'havia (ni ningú) plantejat aquesta opció; a poc a poc li vaig anar donant voltes i cada vegada ho vaig veure més clar.

- Creu que s'ha naturalitzat i acceptat el fet que una xiqueta pugui somniar en ser bombera o encara hi ha etiquetes, prejudicis i molta feina a fer en normalitzar les faenes masculinitzades?

Penso que encara estem lluny de la igualtat, però hi estem caminant. Per les situacions que he vist al meu entorn, no és habitual preguntar-li a una xiqueta si vol ser bombera, tal com sí que ho fem amb els xiquets.

- Pensa que les dones volem accedir a estes faenes i encara continuem tenint massa pressió externa que, inconscientment, ens fa descartar-les o senzillament és que són feines molt dures i vocacionals i sol arriba qui és molt tenaç?

Sí que crec que hauria de ser una feina vocacional, com gairebé totes les feines, sobretot les de servei públic i, almenys tal com ho he viscut jo, s'ha de ser tenaç per aconseguir-ho. Això no impedeix que moltes més dones de les que es presenten serien capaces de fer aquesta feina, n'estic convençuda. És una feina que requereix força, però també treball en equip, empatia, comunicació, i moltes altres aptituds. Crec que l'educació que rebem i la cultura en la qual vivim (encara molt patriarcal) fan que moltes dones ni s'ho plantegen i es vegin incapaces sense ni saber ben bé en què consisteix la feina.

- Com era la Núria abans de ser bombera? Ja apuntava maneres?

Ha, ha, ha! Em fa gràcia esta pregunta. Crec que la gent del meu entorn seria més adequada per respondre-la que jo, però diria que sí que apuntava maneres. Sempre he tingut molta personalitat i decisió, sent molt persistent en allò que vull. Des de xicoteta he anat a la muntanya amb mons pares, i de més gran vaig començar a escalar i viatjar pel món. Suposo que tot això m'ha donat les capacitats per veure'm capaç de fer-ho, tot i que ha costat!

-S'està preparada per a sortir a un rescat, un incendi... d'un moment a l'altre. A saber que constantment vius en perill?

Bombers és una organització cada cop més ben estructurada i amb molts protocols d'actuació. Els responsables dels serveis són persones molt preparades i amb molt criteri. Nosaltres, els bombers de l'escala bàsica, sobretot obeïm ordres, i és primordial confiar en el criteri del teu superior. Tot i això, a l'escola ens han insistit en el fet que només hem de fer allò que ens vegem capaços de fer. Amb això i amb tota la preparació i equipament que tenim, crec que estem preparats per la gran majoria de serveis.

- Compensa el fet d'ajudar els altres i poder salvar vides? Fa que la temor davant les situacions crítiques de l'ofici siguin menors?

Sí, exacte. Tenim molt clar que primer som nosaltres, però saber que allò que fas pot ajudar o inclús salvar una persona, fa que actuis amb molta energia, motivació i precisió.

- Quins valors han de tenir la gent que, com Núria Pinyes té el somni de ser bombera?

Tal com ho he viscut jo, que he tardat quatre oposicions per aconseguir-ho, crec que el valor principal és la resiliència, acceptar que les coses potser no surten com tu voldries, tot i haver-ho donat tot, que no tot està a les teues mans, i tornar-te a aixecar per tornar-ho a intentar. I com a valors a la feina, crec que és important l'assertivitat a l'hora de fer i dir, l'empatia, la motivació, la curiositat i la companyonia.

- Pensa que s'ha de canviar el nom i dir Bombers i Bomberes de Catalunya? Visibilitzar el que cada cop més, ja és una realitat?

Podria ser una opció, tot i que crec que els canvis reals són molt més profunds i estan relacionats amb el que hem parlat de l'educació i la cultura on vivim.

- Com ha estat l'experiència aquests anys amb els companys?

Molt positiva. Sempre m'he sentit una més de l'equip, respectada i valorada com la resta de companys homes.

- Durant el curs formatiu ha coincidit amb més ebrencs o és l'única dona ebrenca de la promoció?

Som més ebrencs, tot i que no sé exactament quants, perquè érem 12 grups de 21 persones, he, he, he! A la meva classe anava amb un company de Gandesa que ja vam fer la formació de voluntaris junts.

- En el moment en què rep el diploma amb el qual pot accedir al nomenament se la veu realment emocionada. Què sentia?

Molta satisfacció. Han sigut molts anys de preparació, moltes hores d'estudi i d'entrenament. Durant l'oposició no hi va haver un punt d'inflexió on sentís que ja ho havia aconseguit, i el dia de la graduació va ser aquest moment.

- Molta gent a Amposta ha rebut amb alegria i emoció compartida que haja assolit el seu somni. Es sent estimada pels seus coneguts i veïns?

Moltíssim. Les persones que em coneixen a mi o a mons pares i mon germà saben que feia anys que ho intentava. Quan una persona s'esforça per alguna cosa i el resultat és positiu, crec que la gent se n'alegra i els omple de motivació, ja que es trenca una barrera i es diu "Sí, és possible!".

- Què n'espera de la professió a llarg termini, que li demanes com a persona preparada amb les mateixes aptituds que un home i els mateixos drets?

Espero compartir moltes coses amb els companys, atendre molts serveis, aprendre i veure com cada cop tinc més eines per resoldre situacions. També espero anar evolucionant dins del cos, especialitzar-me en aspectes concrets com els incendis forestals i, si em veig capaç i se'm considera vàlida, assolir posicions de més responsabilitat.